

jeg siger til det høitærede Udvalg, at, hvis man giver mig bestemte Spørgsmaal angaaende bestemte Punkter, saa skal det være mig en Fornøjelse at meddele Udvalget Svar, og jeg skal gjøre det enten mundtlig eller skriftlig, ganske som det erede Udvalg ønsker det. Derksom man nu et Dieblif til Slutning vil se paa den Beslutning, som man opfordrer Thinget til at tage, saa vil man finde, at den for det Første gaar ud paa at faae „Gjenparter af de Sagen vedrørende Dekreter og lignende Aktstykker med øvrige Dplysninger angaaende Forbudet af 4de Mai forrige Aar mod offentlige Møder paa Nørrefælled.“ Det er overmaade let for mig at meddele de Dekreter og lignende Aktstykker, der findes angaaende dette Forbud; thi det er ganske overordentlig Lidt, og naar jeg skal forstaa det saaledes, at man ønsker disse Dplysninger for at bedømme Justitsministerens Særd og ikke for at dømme om Politidirektøren, saa møder der ingen Hindring fra min Side for at meddele det Lidet, der foreligger i den Henseende. — Fremdeles ønsker man Dplysning om „Negtelsen af Lieutenant Pios Ret til at udgive i Trykken, hvad der ved Politiets Gjennemsyn befandtes ikke at vedrøre den Sag, hvorfor han er under Tiltale“. Jeg skal hertil bemærke, at det meget erede Udvalg i denne Del af sin Indstilling egentlig har forladt den Grundvold, hvorpaa det skulde staa. Det erede Udvalg er, saa vidt jeg veed, nedsat med det Hverv at undersøge de Andragender, der henvises til Thinget, og som ikke afgives til andre særlige Udvalg. Jeg vil gjerne antage, at naar man har forstaaet det saaledes — i alt Fald, at det erede Udvalg har forstaaet det saaledes —, at Udvalget særlig skulde beskæftige sig med det af Lieutenant Pio indgivne Andragende og med det Andragende, som det erede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgkreds (Bille, har indbragt her i Thinget. Men der findes ikke i disse to Andragender Noget om det, som det høitærede Thing her opfordres til at tage Beslutning om — det vidner forsaavidt fordelagtigt om den Interesse, som det erede Udvalg skjænker de Klager, der fremkomme fra Lieutenant Pio og de andre Personer, der overhovedet optræde i denne Sag —, idet det er i et Andragende til Justitsministeren, at dette Punkt er draget frem, hvorimod det ikke forekommer i de Andragender eller Anker, der ere indgivne til det høie Folkething. Det gjør imidlertid Intet til Sagen; interesserer det Udvalget at faae Dplysning om det Punkt, hvorover Lieutenant Pio har klaget til mig, skal det være mig en Fornøjelse at give Dplysning ogsaa derom. Jeg maa imidlertid tilføie, at det er netop en af de Ting, hvorom der er givet Dplysning i en af de Skrivelser, jeg har meddelt det erede Udvalg. Det maa nemlig være det Punkt, som omtales i den Skrivelse fra Justitsministeren, der aftrykkes Sp. 437—38 i Tillæg B. nederst i

Betænkningen. Det vil af den ovenfor staaende Skrivelse fra Lieutenant Pio ses, at denne havde klaget over, at han ikke maatte faae Lov til at fortsætte sin Virksomhed som Redaktør af „Socialisten“, ei heller til at læse „Socialisten“. Derom hedder det nu i Justitsministerens Skrivelse af 13de December til Politidirektøren, at det „er hjemlet i Arestreglementets forsaavidt ikke ved Grundloven forandrede Bestemmelse, at det er forbudt ham at bringe sine skriftlige Arbejder i Trykken og at læse Bladet „Socialisten“. Deri indeholdes altsaa en Antydning af Justitsministerens Opfattelse af dette Forhold, hvad enten man nu mener, at den er rigtig eller ikke rigtig; og skulde der være Meningsforskjellighed om, hvorvidt hans Opfattelse er rigtig, er det Noget, der kan være Gjenstand for ydeligere Forhandling. Forinden man gaar videre, anbefaler jeg imidlertid at gjøre sig bekendt med det paagjældende Arestreglement; der findes navnlig deri den Sætning, at det er tilladt Fængselsinspektøren at give Baretægtsfangerne Læsning, at sige: det skal være „god, sund og nyttig Læsning“. — Det tredje Punkt, som særlig fremhæves i Forslaget til Beslutning, er den formentlige Beslaglæggelse af „Socialisten“. Jeg antager indtil videre, at det erede Udvalg har faaet tilstrækkelig Dplysning om, hvorledes det hænger sammen med denne Anke; maasse der, derksom der gives mig Leilighed til at forhandle med det erede Udvalg og til mere i Fortrolighed at vejle Udtalelser med det, ogsaa vil være Leilighed til at drøfte det Spørgsmaal, om der skulde være tilstrækkelig Anledning til at fortsætte disse Undersøgelser. Det er efter min Opfattelse kommet for Dagen, at de Anker, som ere førte, hvad dette Punkt angaar, ere ubegrundede, jeg tror endogstaa, man kunde bruge det Udtryk, at det er falske Angivelser. Nu veed det erede Thing, at det at fremkomme med falske Klager i Andragender til den høie Rigsdag eller en af dens Afdelinger er endogstaa en Handling, der kan forfølges kriminelt, Noget, hvorfor Straffeloven sætter Straf. Der kunde altsaa være Spørgsmaal om at forfølge denne Sag videre, navnlig for at bringe paa det Rene, hvorfra det egentlig hidrører, at denne Løse og vigtige Angivelse er kommen ind i de Andragender, der ere rettede til Rigsdagen. Der er nemlig det Gienkommelige tilføiede, at man i den nærmeste Tid efter den 4de og 5te Mai ikke har set den Anke ført offentlig frem, at nogen Beslaglæggelse skulde have fundet Sted. Den er først senere kommen frem; maasse findes den i nogle af de Numere af „Socialisten“, der ligge nærmest forud for det Tidspunkt, jeg nu skal tillade mig at henpege paa — det mindes jeg ikke — men jeg tror i alt Fald ikke, at den Anke er kommen stort tidligere frem. end i det Andragende, der er indgivet til den høie Rigsdag gennem den erede Folkethings-